

"Que em tornin els meus diners!"

Els dies 15 i 16 de juny la ciutat galesa de Cardiff serà l'escenari de la batalla per la cohesió europea. El ministre alemany de finances, Theo Waigel, acudirà a aquesta cimera amb la intenció de reclamar una reducció de la contribució del seu país a la UE.

El ministre alemany de finances, Theo Waigel, ha desenterrat el crit de guerra de la llavors dama de ferro, ara conferenciant de prestigi, Margaret Thatcher: "*I want my money back*" ("Que em tornin els meus diners"). Una frase, una reclamació que es féu efectiva a la cimera de Fontainebleau, el juny del 1984, amb el xec britànic, un pagament anual de les arques de Brussel·les a les de Londres per compensar unes contribucions considerades excessives al pressupost comunitari. Ara, Waigel repeteix l'expressió en alemany amb un lleuger accent de Baviera: "*Ich will mein geld zurück*", a la recerca també d'una fórmula similar, un xec per Alemanya.

I Waigel no està sol. Un Helmut Kohl en greus dificultats per afrontar les eleccions del setembre que amenacen el seu rècord de permanència a la cancelleria, s'espera que a la cimera de Cardiff, el 15 i 16 de juny, reclami un compromís solemne dels seus homòlegs de reduir la contribució neta alemanya al pressupost de la Unió.

És una Alemanya en crisi, que ha començat a replegar-se en si mateixa, a mirar cap a dins, que trenca l'axioma de tota l'última generació d'alemanys que creien que els interessos d'Europa i d'Alemanya acaben essent els mateixos. Ara, s'imposa un altre lema: "Alemanya, primer". I en aquesta línia, el primer pas és retallar les contribucions al pressupost de la Unió. Afirmen que aporten gairebé un

ARXIU / EFE

El ministre de finances d'Alemanya, Theo Waigel (a la foto) vol repetir a la cimera de Cardiff la reclamació que en el seu dia va fer Margaret Thatcher: "Que em tornin els meus diners!".

terç del total i que en canvi, no reben compensacions suficients via fons estructurals o subvencions agrícoles. Una situació intolerable... en període electoral.

Una reivindicació en què Alemanya té assegurat el suport de socis com ara Holanda, Àustria i Suècia, tots contribuïdors nets

i impacients per retallar les seves quotes, mentre que França manté un prudent equilibri. La gran beneficiària de la Política Agrícola Comuna no voldria que una reducció del pressupost impliqui sacrificis en les subvencions a l'agricultura.

Per donar més ales a aquestes

pretensions només ha faltat el sorprenent vot de càstig que el Parlament Europeu donà el 28 de maig, quan aprovà un informe que demanava la supressió del fons de cohesió per a Espanya, Portugal i Irlanda, "penalitzats" per entrar a la moneda única. Una votació sense valor efectiu, però amb impacte polític, que va demostrar la limitada influència del PP i el PSOE en els seus grups parlamentaris i com els eurodiputats actuen més en funció de la nacionalitat que de la ideologia. El ponent, el conservador espanyol Miguel Arias Cañete, es va veure torpedinat per una esmena d'un col·lega de grup, el democristià alemany Rolf Berend.

Davant aquesta ofensiva del Nord, el Sud, capitanejat per una Espanya que fa de la cohesió bandera, planta cara a la ventada. Sap que una reducció dels ingressos afectarà de ple els fons estructurals dels quals n'és una de les grans beneficiades. Compta amb arguments de forma i de fons. De forma perquè la cohesió econòmica i social està recollida als Tractats i la continuació del Fons de Cohesió, també. I raons de fons perquè, malgrat els progressos, l'Estat espanyol continua estant molt per sota del nivell europeu. La renda mitjana per càpita és el 77% de la mitjana comunitària, i només una regió, Balears arriba, just, a aquesta mitjana. Catalunya es queda en el 96% i el País Valencià acaba de superar el 75%.

Són 1 bilió de pessetes anuals les que ingressen anualment les arques espanyoles procedents dels fons estructurals i de cohesió. El país que més fons rep en termes absoluts. Diners que han fet digeribles els sacrificis imposats per la política d'austeritat que ha menat a la Unió Monetària. Línia d'ortodòxia pressupostària que s'ha de mantenir, sota amenaça de ser castigat pel Pacte d'Estabilitat, diners per tant que continuen essent indispensables. Perquè la UE no viu amb l'única finalitat de sumar i restar ingressos i despeses, de comparar contribucions netes, sinó també i sobretot perquè és un club amb solidaritat financera.

ARXIU / EFE

En la cimera de Cardiff els països de l'Europa del sud, amb Espanya al capdavant, intentaran evitar qualsevol tipus de reducció en els ingressos de la UE. A la foto, el president espanyol, José María Aznar, i el primer ministre anglès, Tony Blair, en una reunió de la setmana passada en què van parlar sobre la cimera de Cardiff.

Cardiff serà l'escenari gal·lès d'una de les batalles de la guerra per les perspectives financeres que s'acabarà més tard, probablement el 1999. S'hi veurà la intensitat amb què Helmut Kohl reclama "Ich will mein geld zurück". Es posarà a prova el grau de resistència dels socis del Sud. I quedarà

oberta la incògnita de si la gran ofensiva germànica la motiven només condicionaments electorals o si hi ha també, com és molt probable, raons més profundes. Que Alemanya estigui canviant l'actitud cap a Europa.

Jaume Masdeu (Brussel·les)

**ESCOLA
GAVINA**

Marca la diferència
96 1570594

**INFANTIL
PRIMÀRIA
SECUNDÀRIA**
concertada

partida de la Martina, sn
46210 PICANYA
t. 96 1570594
fax 1557489